

Arnaldur Indridason

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Φωνές

Από τον συγγραφέα
του μπεστ σέλερ
Η σιωπή του τάφου

Αν ο Rankin
σας άρεσε,
ο Indridason θα
σας ενθουσιάσει.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η Έλινμποργκ τους περίμενε στο ξενοδοχείο. Στο λόμπι δέσποζε ένα τεράστιο χριστουγεννιάτικο δέντρο, ενώ όλος ο χώρος ήταν διακοσμημένος με διάφορα στολίδια, κλαδιά από έλατα και αστραφτερές χριστουγεννιάτικες μπάλες. Από ένα αόρατο ηχητικό σύστημα ακουγόταν η «Άγια Νύχτα». Ένα μεγάλο πούλμαν σταμάτησε μπροστά από το ξενοδοχείο και ένα γκρουπ τουριστών πλησίασε τη ρεσεψιόν – τουρίστες που σχεδίαζαν να περάσουν τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά στην Ισλανδία, επειδή τους φαινόταν μια χώρα περιπετειώδης και συναρπαστική. Παρότι είχαν μόλις προσγειωθεί, προφανώς πολλοί είχαν ήδη προλάβει να αγοράσουν παραδοσιακά ισλανδικά πουλόβερ, και τώρα εισέρχονταν στην εξωτική γη του χειμώνα. Ο Έτλεντουρ τίναξε το χιονόνερο από το αδιάβροχό του. Ρίχνοντας μια ματιά στο λόμπι, ο Σίγουρδουρ Όλι εντόπισε την Έλινμποργκ δίπλα στα ασανσέρ. Σκούνησε τον Έτλεντουρ και κατευθύνθηκαν προς το μέρος της. Εκείνη είχε ξετάσει ήδη τον τόπο του εγκλήματος. Οι πρώτοι αξιωματικοί που έφτασαν είχαν φροντίσει να μείνει ανέπαφος.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου τούς είχε ζητήσει να μην κάνουν σκηνή. Αυτή τη φράση χρησιμοποίησε όταν τους τηλεφώνησε. Τους υπενθύμισε ότι επρόκειτο για ξενοδοχείο και τους ζήτησε να λάβουν υπόψη τους το γεγονός ότι τα ξενοδοχεία βασίζουν την επιτυχία τους στη φήμη τους. Έτσι, ούτε σειρήνες

ακούστηκαν απέξω ούτε ένστολοι εισέβαλαν ορμητικά στο λόμπι. Ο διευθυντής τούς κατέστησε σαφές ότι έπρεπε να φροντίσουν με κάθε κόστος να μη φοβίσουν τους πελάτες.

Η Ισλανδία δεν έπρεπε να γίνει υπερβολικά συναρπαστική, υπερβολικά περιπετειώδης.

Όταν ο Έτλεντουρ κι ο Σίγουρδουρ Όλι πλησίασαν την Έλινμποργκ, ο διευθυντής, που στεκόταν δίπλα της, τους χαιρέτησε διά χειραφιάς. Ήταν τόσο χοντρός, που το κοστούμι του μετά βίας τύλιγε το σώμα του. Το σακάκι του ήταν κουμπωμένο στην κοιλιά μ' ένα κουμπί που ήταν έτοιμο να υποχωρήσει, ενώ η ζώνη του παντελονιού του κρυβόταν κάτω από μια τεράστια κοιλιά που ξεχείλιζε από το σακάκι του. Καθώς ίδρωνε ακατάσχετα, δεν αποχωριζόταν ποτέ το μεγάλο λευκό μαντίλι με το οποίο σκούπιζε το μέτωπό του και τον αυχένα του ανά τακτά διαστήματα. Το λευκό κολάρο του πουκαμίσου του ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Ο Έτλεντουρ έσφιξε το υγρό του χέρι.

«Σας ευχαριστώ» είπε ο διευθυντής του ξενοδοχείου ξεφυσώντας σαν ατμομηχανή. Στα είκοσι χρόνια που διηύθυνε το ξενοδοχείο, δεν του είχε τύχει ποτέ ξανά κάτι τέτοιο. «Και μάλιστα μες στη μέση της χριστουγεννιάτικης σεζόν» στέναξε. «Δεν καταλαβαίνω πώς συνέβη κάτι τέτοιο! Πώς έγινε αυτό!» επανέλαβε, πείθοντάς τους ότι ήταν απόλυτα σαστισμένοι.

«Πού είναι; Πάνω ή κάτω;» ρώτησε ο Έτλεντουρ.

«Πάνω ή κάτω;» απόρησε ξεφυσώντας ο χοντρός διευθυντής. «Εννοείτε αν έχει πάει στον παράδεισο;»

«Ναι» απάντησε ο Έτλεντουρ. «Αυτό ακριβώς θέλουμε να μάθουμε...»

«Να πάρουμε το ασανσέρ και ν' ανέβουμε πάνω;» ρώτησε ο Σίγουρδουρ Όλι.

«Όχι» είπε ο διευθυντής ρίχνοντας μια πικαρισμένη ματιά στον

Έτλεντουρ. «Κάτω είναι, στο υπόγειο. Έχει εκεί ένα δωματιάκι. Δεν θέλαμε να τον πετάξουμε έξω. Και να η ανταμοιβή μας».

«Γιατί να θέλετε να τον πετάξετε έξω;» ρώτησε ο Έτλεντουρ.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου τον κοίταξε, αλλά δεν έδωσε καμία απάντηση.

Κατέβηκαν αργά τις σκάλες που βρίσκονταν δίπλα στα ασανσέρ. Πρώτος πήγαινε ο διευθυντής, που φαινόταν να ζορίζεται πολύ με το κατέβασμα. Ο Έτλεντουρ αναρωτήθηκε πώς θα κατάφερνε να ανέβει πάλι πάνω.

Όλοι, εκτός από τον Έτλεντουρ, είχαν συμφωνήσει να δείξουν ως έναν βαθμό κατανόηση και να προσπαθήσουν να προσεγγίσουν το ξενοδοχείο όσο πιο διακριτικά γινόταν. Τρία περιπολικά είχαν παρκάρει από πίσω, μαζί μ' ένα ασθενοφόρο. Οι αστυνομικοί και οι τραυματιοφορείς είχαν μπει μέσα από την πίσω πόρτα. Ο νομιάτρος ήταν στον δρόμο και ερχόταν. Θα πιστοποιούσε τον θάνατο και θα καλούσε ένα μικρό βαν για να μεταφέρει το πτώμα.

Διέσχισαν έναν μακρύ διάδρομο ακολουθώντας τον λαχαιασμένο διευθυντή. Τους υποδέχτηκαν αστυνομικοί με πολιτικά. Ο διάδρομος γινόταν όλο και πιο σκοτεινός όσο προχωρούσαν, επειδή οι λάμπες στο ταβάνι είχαν καεί και κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να τις αλλάξει. Τελικά, αφού περπάτησαν μες στο σκοτάδι, έφτασαν στην πόρτα του μικρού δωματίου. Περισσότερο έμοιαζε με αποθήκη παρά με χώρο κατοικίας, ωστόσο είχε μέσα ένα στενό κρεβάτι, ένα μικρό γραφείο κι ένα κουρελιασμένο χαλάκι απλωμένο στα βρόμικα πλακάκια του πατώματος. Ψηλά, κοντά στο ταβάνι, υπήρχε ένα μικρό παράθυρο.

Ο άντρας ήταν καθισμένος στο κρεβάτι με την πλάτη στηριγμένη στον τοίχο. Φορούσε μια κατακόκκινη αγιοβασιλιάτικη στολή και είχε ακόμη τον αγιοβασιλιάτικο σκούφο στο κεφάλι του, μόνο

που είχε γλιστρήσει κι είχε πέσει στα μάτια του. Μια φουντωτή, ψεύτικη γενειάδα έκρυβε το πρόσωπό του. Η χοντρή ζώνη γύρω από τη μέση του ήταν λυμένη και το σακάκι του ξεκούμπωτο. Αποκάτω φορούσε μόνο μια λευκή φανέλα, που είχε σκιστεί στο μέρος της καρδιάς από ένα θανάσιμο τραύμα. Παρότι το σώμα του έφερε κι άλλα τραύματα, το χτύπημα που είχε αποβεί μοιραίο ήταν η μαχαιριά στην καρδιά. Τα χέρια του είχαν χαρακιές, πράγμα που έδειχνε ότι είχε προσπαθήσει να αποκρούσει τον δολοφόνο του. Το παντελόνι του ήταν πεσμένο γύρω από τους αστραγάλους του, ενώ ένα προφυλακτικό κρεμόταν από το πέος του.

«Ρούντολφ το ελαφάκι, με καρδούλα ταπεινή, σαν πέφτει το βραδάκι, έχει μύτη φωτεινή» σιγοτραγούδησε ο Σίγκουρδουρ Όλι αντικρίζοντας το πτώμα.

Η Έλινμποργκ του έκανε αυστηρά νόημα να σωπάσει.

Στο δωμάτιο υπήρχε μια μικρή ντουλάπα με το ένα φύλλο ανοιχτό. Περιείχε διπλωμένα παντελόνια και πουλόβερ, σιδερωμένα πουκάμισα, εσώρουχα και κάλτσες. Από μια κρεμάστρα κρεμόταν μια στολή σε χρώμα μπλε σκούρο, με χρυσαφιές επωμίδες και αστραφτερά μπρούντζινα κουμπιά. Ένα ζευγάρι καλογουαλισμένα, μαύρα δερμάτινα παπούτσια ήταν τοποθετημένα δίπλα στο ντουλάπι.

Στο πάτωμα υπήρχαν πεταμένες εφημερίδες και περιοδικά. Δίπλα στο κρεβάτι βρίσκονταν ένα μικρό τραπεζάκι και ένα φωτιστικό, ενώ πάνω στο τραπεζάκι ήταν ακουμπισμένο ένα και μοναδικό βιβλίο: η *Ιστορία της Παιδικής Χορωδίας της Βιέννης*.

«Εδώ ζούσε αυτός ο άντρας;» ρώτησε ο Έτλεντουρ καθώς επιθεωρούσε τον χώρο.

Είχε μπει στο δωμάτιο μαζί με την Έλινμποργκ. Ο Σίγκουρδουρ Όλι και ο διευθυντής του ξενοδοχείου στέκονταν απέξω, καθώς ήταν πολύ μικρό για να χωρέσουν όλοι εκεί μέσα.

«Τον είχαμε αφήσει να μένει εδώ» είπε αμήχανα ο διευθυντής, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του. «Δούλευε στο ξενοδοχείο πολλά χρόνια. Πριν ακόμη έρθω εγώ. Ως πορτιέρης».

«Η πόρτα ήταν ανοιχτή όταν τον βρήκατε;» ρώτησε ο Σίγουρδουρ Όλι, προσπαθώντας ν' ακουστεί τυπικός, θαρρείς για να επανορθώσει για το τραγουδάκι του.

«Της ζήτησα να σας περιμένει» απάντησε ο διευθυντής. «Της κοπέλας που τον βρήκε. Είναι τώρα στην κουζίνα του προσωπικού. Όπως φαντάζεστε, η κακομοίρα έχει πάθει μεγάλο σοκ» εξήγησε αποφεύγοντας να κοιτάξει μέσα στο δωμάτιο.

Ο Έτλεντουρ πλησίασε το πτώμα και κοίταξε καλύτερα το τραύμα στην καρδιά. Δεν είχε ιδέα τι είδους λεπίδα είχε σκοτώσει αυτό τον άντρα. Σήκωσε το βλέμμα του. Πάνω από το κρεβάτι υπήρχε μια παλιά, ξεθωριασμένη αφίσα μιας ταινίας με πρωταγωνίστρια τη Σίρλεϊ Τεμπλ, κολλημένη από τις άκρες στον τοίχο με σελοτέιπ. Ο Έτλεντουρ δεν ήξερε την ταινία. Λεγόταν *Η μικρή πριγκίπισσα*. Η αφίσα ήταν η μοναδική διακόσμηση του δωματίου.

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησε ο Σίγουρδουρ Όλι από την πόρτα κοιτάζοντας την αφίσα.

«Το γράφει επάνω» του απάντησε ο Έτλεντουρ. «Η Σίρλεϊ Τεμπλ».

«Και ποια είναι αυτή; Έχει πεθάνει;»

«Ποια είναι η Σίρλεϊ Τεμπλ;» Η Έλινμποργκ εξεπλάγη με την άγνοια του Σίγουρδουρ Όλι. «Δεν ξέρεις ποια ήταν; Στην Αμερική δεν σπούδασες;»

«Ήταν αστέρας του Χόλιγουντ;» ρώτησε ο Σίγουρδουρ Όλι εξακολουθώντας να κοιτάζει την αφίσα.

«Ήταν παιδί-θαύμα του κινηματογράφου» είπε κοφτά ο Έτλεντουρ. «Οπότε, κατά μία έννοια, ναι, έχει πεθάνει».

«Ε;» έκανε ο Σίγουρδουρ Όλι, που δεν κατάλαβε το σχόλιο.

«Παιδί-θαύμα» επανέλαβε η Έλινμποργκ. «Νομίζω ότι ζει ακόμη. Δεν θυμάμαι. Έχω την εντύπωση ότι κάτι κάνει στα Ηνωμένα Έθνη».

Ο Έτλεντουρ συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχαν άλλα προσωπικά αντικείμενα μέσα στο δωμάτιο. Κοίταξε γύρω του, αλλά δεν είδε ούτε βιβλιοθήκη ούτε σιντί ή υπολογιστή ούτε ράδιο ή τηλεόραση. Μόνο ένα γραφείο, μια καρέκλα, την ντουλάπα και το κρεβάτι με το βρόμικο μαξιλάρι και το κουρελιασμένο πάπλωμα. Το δωμάτιο θύμιζε κελί.

Βγαίνοντας έξω και κοιτάζοντας προς το σκοτεινό βάθος του διαδρόμου, μια αμυδρή μυρωδιά καμένου ήρθε στα ρουθούνια του, σαν να έπαιζε κάποιος εκεί με σπίρτα ή να προσπαθούσε να φωτίσει τον δρόμο του.

«Τι είναι εκεί κάτω;» ρώτησε τον διευθυντή.

«Τίποτα» απάντησε αυτός και κοίταξε το ταβάνι. «Το τέρμα του διαδρόμου. Έχουν καεί δυο λάμπες. Θα φροντίσω να αλλαχτούν».

«Πόσο καιρό ζούσε εδώ αυτός ο άντρας;» ρώτησε ο Έτλεντουρ μπαίνοντας ξανά στο δωμάτιο.

«Δεν ξέρω. Πριν ακόμη έρθω εγώ».

«Οπότε ήταν ήδη εδώ όταν γίνατε διευθυντής;»

«Ναι».

«Μου λέτε δηλαδή ότι ζούσε σ' αυτή την τρύπα για είκοσι χρόνια;»

«Ναι».

Η Έλινμποργκ κοίταξε το προφυλακτικό.

«Τουλάχιστον έκανε ασφαλές σεξ» σχολίασε.

«Όχι αρκετά ασφαλές» είπε ο Σίγουρδουρ Όλι.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε ο νομιάτρος της περιοχής, συνοδευόμενος από έναν υπάλληλο του ξενοδοχείου, ο οποίος στη συνέ-

χεια έφυγε. Ο νομιάτρος ήταν επίσης πολύ παχύς, αν και δεν μπορούσε να συναγωνιστεί σε πάχος τον διευθυντή του ξενοδοχείου. Μόλις στριμώχτηκε κι αυτός στο δωμάτιο, η Έλινμποργκ βγήκε αμέσως έξω για να πάρει αέρα.

«Γεια σου, Έτλεντουρ» είπε ο νομιάτρος.

«Τι λες;» τον ρώτησε ο Έτλεντουρ.

«Καρδιακή προσβολή μάλλον, αλλά πρέπει να τον εξετάσω με μεγαλύτερη προσοχή» απάντησε ο νομιάτρος, που ήταν γνωστός για το φρικτό του χιούμορ.

Ο Έτλεντουρ έριξε μια ματιά στον Σίγουρδουρ Όλι και στην Έλινμποργκ, που χαμογελούσαν πλατιά.

«Μπορείς να πεις πότε έγινε;» ρώτησε ο Έτλεντουρ.

«Δεν πρέπει να έχει περάσει πολλή ώρα. Κάποια στιγμή μέσα στις τελευταίες δύο ώρες. Ούτε που έχει αρχίσει να κρυώνει. Έχετε εντοπίσει τον τάρανδό του;»

Ο Έτλεντουρ ξεφύσηξε.

Ο νομιάτρος σήκωσε το χέρι του από το πτώμα.

«Θα υπογράψω το πιστοποιητικό» είπε. «Στείλτε τον στο νεκροτομείο και θα τον ανοίξουν εκεί. Λένε ότι ο οργανισμός είναι μια στιγμή θανάτου, κατά κάποιον τρόπο» πρόσθεσε κοιτάζοντας το πτώμα. «Ο δικός του ήταν διπλός, λοιπόν».

«Διπλός;»

«Οργανισμός, εννοώ» εξήγησε ο νομιάτρος. «Θα βγάλετε φωτογραφίες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι» απάντησε ο Έτλεντουρ.

«Θα είναι ό,τι πρέπει για το οικογενειακό του άλμπουμ».

«Δεν φαίνεται να έχει οικογένεια» είπε ο Έτλεντουρ κοιτάζοντας πάλι το δωμάτιο. «Οπότε τέλειωσες, προς το παρόν;» τον ρώτησε ανυπομονώντας να γλιτώσει από τις εξυπνάδες του.

Ο νομιάτρος κατένευσε, βγήκε από το δωμάτιο και κατευθύνθηκε προς το βάθος του διαδρόμου.

«Δεν θα χρειαστεί να κλείσουμε το ξενοδοχείο;» ρώτησε η Έλινμποργκ και άκουσε τον διευθυντή να βγάζει μια άναρθρη κραυγή. «Να σταματήσουμε όποιον μπαίνει κι όποιον βγαίνει; Να ανακρίνουμε όλους τους πελάτες και όλο το προσωπικό; Να κλείσουμε τα αεροδρόμια; Να απαγορεύσουμε τον απόπλου των πλοίων...»

«Για όνομα του Θεού» διαμαρτυρήθηκε ο διευθυντής σφίγγοντας το μαντίλι του και κοίταξε ικετευτικά τον Έτλεντουρ. «Ένας πορτιέρης είναι!»

Ούτε στη Μαρία και στον Ιωσήφ δεν θα έδιναν δωμάτιο εδώ, σκέφτηκε ο Έτλεντουρ.

«Αυτό... αυτό... το αίσχος δεν έχει καμία σχέση με τους πελάτες μου» έφτυσε ο διευθυντής με αγανάκτηση. «Είναι τουρίστες, σχεδόν όλοι τους, και κάποιοι ντόπιοι – επιχειρηματίες και τα σχετικά. Δεν έχουν σχέση με τον πορτιέρη. Κανέννας τους. Αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Ρέικιαβικ. Έχουμε μεγάλη πληρότητα τις γιορτές. Δεν μπορείτε να το κλείσετε! Δεν μπορείτε!»

«Θα μπορούσαμε, αλλά δεν θα το κάνουμε» είπε ο Έτλεντουρ προσπαθώντας να ηρεμήσει τον διευθυντή. «Φαντάζομαι ότι θα χρειαστεί να πάρουμε καταθέσεις από ορισμένους πελάτες και από τους περισσότερους υπαλλήλους».

«Δόξα τω Θεώ» ξεφύσηξε ο διευθυντής ανακτώντας την ψυχραιμία του.

«Πώς τον έλεγαν;»

«Γκούδλοϊγουρ» απάντησε ο διευθυντής. «Νομίζω ότι ήταν πεννηντάρης. Και έχετε δίκιο για την οικογένειά του. Δεν νομίζω ότι είχε».

«Ποιος τον επισκεπτόταν;»

«Δεν έχω ιδέα» είπε ξεφυσώντας ο διευθυντής.

«Συνέβη τίποτε ασυνήθιστο στο ξενοδοχείο που να σχετίζεται μ' αυτό τον άντρα;»

«Όχι».

«Καμιά κλοπή;»

«Όχι, δεν συνέβη τίποτα».

«Παράπονα;»

«Όχι».

«Δεν έχει αναμειχθεί ποτέ σε κάτι που θα μπορούσε να προσφέρει μια εξήγηση γι' αυτό εδώ;»

«Όχι, απ' όσο γνωρίζω».

«Είχε έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση με κάποιον από το ξενοδοχείο;»

«Όχι, απ' όσο γνωρίζω».

«Εκτός ξενοδοχείου;»

«Όχι, απ' όσο ξέρω, αλλά δεν τον γνωρίζω και πολύ καλά. Ή, μάλλον, δεν τον γνώριζα» διόρθωσε τον εαυτό του ο διευθυντής.

«Παρότι τον ξέρατε είκοσι χρόνια».

«Ναι, δεν τον γνώριζα καλά. Δεν ήταν πολύ κοινωνικός· τουλάχιστον έτσι μου φαινόταν εμένα. Κρατούσε τις αποστάσεις του, όσο μπορούσε».

«Πιστεύετε ότι ένα ξενοδοχείο είναι κατάλληλο μέρος για έναν άνθρωπο σαν αυτόν;»

«Εγώ; Δεν ξέρω... Ήταν πάντα πολύ ευγενικός και δεν υπήρξαν ποτέ παράπονα γι' αυτόν».

«Ποτέ; Αλήθεια;»

«Όχι, ποτέ. Δεν ήταν κακός στη δουλειά του».

«Πού είναι η κουζίνα του προσωπικού;» ρώτησε ο Έτλεντουρ.

«Να σας δείξω» είπε ο διευθυντής και σκούπισε το μέτωπό του, ανακουφισμένος που δεν θα έκλειναν το ξενοδοχείο.

«Δεχόταν ποτέ επισκέψεις;» ρώτησε ο Έτλεντουρ.

«Τι;» είπε ο διευθυντής.

«Επισκέψεις» επανέλαβε ο Έτλεντουρ. «Φαίνεται πως είχε έρθει εδώ κάποιος που τον ήξερε, δεν συμφωνείτε;»

Ο διευθυντής κοίταξε το πτώμα και το βλέμμα του στυλώθηκε στο προφυλακτικό.

«Δεν ξέρω τίποτα για τις φιλενάδες του» απάντησε. «Τίποτα απολύτως».

«Δεν ξέρετε και πολλά γι' αυτό τον άνθρωπο» παρατήρησε ο Έτλεντουρ.

«Είναι ο πορτιέρης» είπε ο διευθυντής, θεωρώντας ότι ο Έτλεντουρ θα έπρεπε να δεχτεί την απάντησή του ως εξήγηση.

Μόλις βγήκαν από το δωμάτιο, τα μέλη της Σήμανσης με τον εξοπλισμό τους και άλλοι αξιωματικοί κατέκλυσαν τον χώρο. Όλοι αναγκάστηκαν να στριμωχτούν στον τοίχο για να προσπεράσουν τον διευθυντή, που σχεδόν έκλεινε όλο το πέρασμα με τον όγκο του. Ο Έτλεντουρ τους ζήτησε να εξετάσουν προσεκτικά τον διάδρομο και τη σκοτεινή κόγχη στο βάθος. Ο Σίγουρδουρ Όλι και η Έλινμποργκ στέκονταν στο δωματιάκι και παρτηρούσαν το πτώμα.

«Δεν θα 'θελα να μ' έβρισκαν έτσι» είπε ο Σίγουρδουρ Όλι.

«Αυτόν δεν τον απασχολεί πλέον» σχολίασε η Έλινμποργκ.

«Μάλλον όχι» συμφώνησε ο Σίγουρδουρ Όλι.

«Έχει τίποτα μέσα;» ρώτησε η Έλινμποργκ βγάζοντας ένα σακουλάκι αλατισμένα φιστίκια.

Η Έλινμποργκ πάντα κάτι μασουλούσε, πράγμα που ο Σίγουρδουρ Όλι θεωρούσε ότι το έκανε από εκνευρισμό.

«Πού μέσα;» είπε ο Σίγουρδουρ Όλι.

Η Έλινμποργκ έγνεψε προς το πτώμα. Αφού το κοίταξε για μια στιγμή, ο Σίγουρδουρ Όλι κατάλαβε τι εννοούσε. Δίστασε στην αρχή, αλλά έπειτα γονάτισε δίπλα στο πτώμα και κοίταξε το προφυλακτικό.

«Όχι» απάντησε. «Άδειο είναι».

«Οπότε η τύπισσα τον σκότωσε πριν εκείνος φτάσει σε οργασμό» παρατήρησε η Έλινμποργκ. «Ο γιατρός νόμιζε...»

«Η τύπισσα;» ρώτησε ο Σίγουρδουρ Όλι.

«Ναι. Δεν είναι προφανές;» είπε η Έλινμποργκ αδειάζοντας μια χούφτα φιστίκια μες στο στόμα της. Πρόσφερε μερικά στον Σίγουρδουρ Όλι, ο οποίος αρνήθηκε. «Δεν παραπέμπει σε πόρνη όλο αυτό το σκηνικό; Είχε γυναίκα εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Αυτή είναι η πιο απλή θεωρία» είπε ο Σίγουρδουρ Όλι και σηκώθηκε.

«Εσύ δεν συμφωνείς;» τον ρώτησε η Έλινμποργκ.

«Δεν ξέρω. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

[Ο Indridason ανήκει μαζί με τον Nesbo και τη Lackberg στην ντρίμ τιμ του σκανδιναβικού αστυνομικού. **]** **ECONOMIST**

Μέσα στον εορταστικό χαμό των Χριστουγέννων, σ' ένα κεντρικό ξενοδοχείο της ισλανδικής πρωτεύουσας, η αστυνομία βρίσκεται μπροστά σ' ένα στυγερό έγκλημα: ο πορτιέρης ντυμένος Αϊ-Βασίλης έχει μαχαιρωθεί αλλεπάλληλες φορές. Σύντομα γίνεται φανερό ότι τόσο το προσωπικό όσο και οι ένοικοί του έχουν κάτι να κρύβουν. Πίσω από την απολύτως καθωσπρέπει όψη του, το ξενοδοχείο φιλοξενεί σκοτεινές αμαρτίες.

Ο επιθεωρητής Έτλεντουρ καλείται να ξεδιαλύνει ένα κουβάρι μοχθηρίας και απληστίας που οδήγησε στον φόνο κάτω από την πίεση του χρόνου, καθώς τα Χριστούγεννα πλησιάζουν, ενώ ταυτόχρονα πρέπει να διαχειριστεί τη δύσκολη σχέση του με την κόρη του και να ασχοληθεί με την ερωτική του ζωή.

[Ο Indridason στήνει με μαεστρία ένα κλασικό μυστήριο. Έχουμε να κάνουμε μ' έναν ευφυή αλλά και συναισθηματικό συγγραφέα. Αυτό είναι το ευφυέστερο αλλά και συναισθηματικότερο βιβλίο του. **]** **STAR TRIBUNE**

[Το Ρέικιαβικ δεν είναι μια από τις παραδοσιακές πρωτεύουσες του αστυνομικού αλλά χάρη στον Indridason η ισλανδική πόλη είναι τόσο σκοτεινή και φονική όσο το Εδιμβούργο του Ian Rankin. **]** **THE TIMES**

**ΒΡΑΒΕΙΟ MARTIN BECK ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΕΤΛΕΝΤΟΥΡ**

ISBN 978-960-566-236-3

9 789605 662363
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6236